

Світлана Крутова

А & Бі,

або

Кому в цьому світі
потрібна доброта?

СВІТЛАНА КРУТОВА

А & Бі, або

*Кому в цьому світі
потрібна доброта?*

Київ 2020
«Джерело життя»
заклад українське видавництво

УДК 274/278

ББК 86.376

Світлана Крутова

А & Бі, або Кому в цьому світі потрібна доброта? – К.: Джерело життя, 2020. – 160 с.

Олександра потрапляє в аварію і втрачає зір. Спочатку дівчинці дуже складно змиритися з тим, що з нею сталося. Проте в лікарні вона знайомиться зі своєю ровесницею, дівчинкою з інтернату Ізабеллою. Нова знайома нашої героїні виявляється грубіянкою. Чи зможе Олександра подружитися з Ізабеллою? Які пригоди чекають дівчаток після того, як вони випишуться з лікарні? Який геройський вчинок зробить пес Торі? Про все це ви зможете прочитати в цій книзі.

Для дітей старше шести років.

ББК 86.376

© 2020, видавництво «Джерело життя»

РОЗДІЛ 1

Я нічого не боюся!

– Ура! Ура! Ура! – весело вигукувала Алекса, підкидаючи в повітря свій рюкзак.

– Ти що, Олександро?! На тебе ж усі дивляться! – спробував стримати дівчинку її старший брат Гліб.

– Не називай мене так! Не люблю своє довжелезне ім'я. Алекса – значно краще. А щодо того, що дивляться, мені байдуже. Я зробила це! Остання контрольна в цьому році! Уявляєш, ще кілька днів у школі й... ка-ні-ку-ли!

Рожевий, солідної ваги рюкзак знову злетів угору. Гліб не стримався й теж усміхнувся.

– Ага! Ти теж радий, теж радий! – пританцьовувала навколо брата Алекса.

– Так, радий. Хоч без уроків буде нудно, але я справді радий.

– Нудно?! Та ніколи! От-от літо! – Алекса аж розпашіла від своїх нескінченних підскоків і бурхливих виявів радості. Вона надягла рюкзак на плечі і, повчально похитавши вказівним пальцем, додала глибоко-думно: – А влітку нудно не буває!

Трохи посіпавши плечима, аби важкий шкільний «друг» зручніше «вмостився» на спині, Алекса завзято додала:

– Ну ж бо, дожени! Хто останній, той сьогодні мие весь посуд.

Не встиг брат відповісти, як сестра вже кулею летіла в бік перехрестя.

– Стій! – задихаючись від переляку, закричав Гліб. – Зараз червоне загориться!

Однак було вже занадто пізно. Алекса вискочила на дорогу саме в той момент, коли мотоцикліст із гучним ревом помчав через перехрестя. А далі все відбувалося, наче уві сні. Гул мотоцикла, виск гальм, звук глухого удару і... темрява.

Алексо, Алексо, та отямся-бо! – щосили кричав Гліб.

– «Швидку» потрібно викликати! – злякано заголосила якась жінка.

– Тож викликайте мерщій! – втрутився якийсь незнайомиць, а потім додав: – Розійдіться, панове, я лікар. Дайте-но пройти!

Натовп трохи потіснився, але рівно настільки, щоб лікар зміг протиснутися, й одразу ж знову тісно зімкнув свої ряди за його спиною.

– Ох, лебідонько, бідолашна!.. – заголосила прямо над його вухом якась жаліслива бабця.

– Матінко, тихіше! – суворо вигукнув незнайомиць і вийняв із внутрішньої кишені піджака стетоскоп.

Натовп на хвилину затих. Лікар почав уважно оглядати постраждалу. Раптом його руку міцно стиснула дитяча рука. Піднявши очі, Дмитро Павлович зустрівся поглядом із переляканими очима підлітка. Він дивився так благально, що лікар чітко зрозумів його німе запитання.

– Вона жива! Але дихання нерівне. Її слід терміново відправити до лікарні. Чи хтось викликав «швидку»?!

– Так, так, – відгукнувся хлопчина з товстою книжкою в руці.

«Студент, напевно, – промайнуло в голові лікаря, – ще й відповідальний. Одразу швидку допомогу викликав».

Його думки перервав звук сирени. Карета швидкої зупинилася за кілька метрів від постраждалої. Водій швидко розігнав натовп, дозволивши медикам спокійно працювати.

– Я лікар і свідок події. Я поїду з вами та дорогою все розповім, – рішуче заявив Дмитро Павлович.

– Добре, – тільки й відповів медпрацівник, кивнувши головою на знак згоди.

Дмитро Павлович обернувся в пошуках підлітка, що схопив його за руку. Той стояв поруч із каретою швидкої, не відводячи очей від дівчинки, що лежала на ношах...

– Ти – брат?

– А... що?.. Так... це моя сестра, – незв'язно пробурмотів хлопчина. – А можна мені з нею?

– Ні, не треба. Краще якнайшвидше повідом батьків. Куди її повезете? – звернувся він до лікаря швидкої допомоги.

– У дитячу міську, – відгукнувся той.

– Що ж, – поплескав підлітка по плечу Дмитро Павлович, – повідом. А як звати сестричку?

– Олександра, Алекса! – на бігу вигукнув той і зник за рогом багатоповерхівки.

– Що ж, поїхали, – скомандував медпрацівник, і машина відразу ж рушила з місця.

– Удар мотоцикла, мабуть, був несильним, по дотичній, – почав Дмитро Павлович, – але мене хвилює, що вона досі не прийшла до тями. Цілком можливо, що дівчинка під час падіння сильно вдарилася головою. Хоча її ранець повинен був пом'якшити цей удар.

– Надійко, дай нашатир, може, отямиться, – звернувся до своєї колеги лікар невідкладної допомоги.

– О! Мабуть, не знадобиться нашатир, – сказала та й звернулася до дівчинки, коли та опритомніла: – Привіт! Як ти?

– Нічого, – ледь чутно промовила та, спробувавши підвестися.

– Ні-ні! Тобі не можна вставати! – зупинила її медсестра. – Лежи тихо! Як тебе звати?

– Чому темно?! – запитала у відповідь сердега, явно починаючи нервувати. – Невже зараз ніч? Чому я нічого не бачу?!

Її голос зірвався на крик.

– Тихіше, тихіше, ріднесенька, нічого страшного, таке буває.

Надя, як могла, заспокоювала маленьку пацієнтку, а сама з тривогою допитливо поглянула на своїх колег.

– Нічого не можу сказати, – знизував плечима лікар невідкладної допомоги, відповідаючи на німе запитання. – Михайловичу, умикай сирену. Що швидше ми доберемося, то краще.

Дмитро Павлович тим часом вийняв із кишені телефон і набрав номер.

– Тетянко, ти? Дуже добре! Зараз до приймального відділення привезуть дівчинку після ДТП. Підготуй оглядову. Я їду разом із нею в кареті швидкої допомоги. Вихідний... вихідний почекає. Не зміг піти додому. Дуже мені сподобалася моя нова пацієнтка! – пожартував він, злегка стиснувши дитячу долоньку. – Ніяк не можу з нею розлучитися!

На обличчі Алекси промайнула усмішка.

Лікарю?..

– Так.

Вона міцно стисла своєю рукою його велику долоню і не відпускала її.

– Я ж бачитиму?

Дмитро Павлович поплескав її по долоньці й, проковтнувши клубок у горлі, упевненим голосом сказав:

– Звісно!

Дівчинка заспокоїлася і зручніше вмостилася на ношах.

– А як вас звати?

– Дмитро Павлович.

– А мене Алекса. А мої батьки знають, що зі мною трапилося?

– Ти ставиш забагато запитань, – втрутився лікар «швидкої допомоги», – лежи спокійно, усе буде гаразд.

– Думаю, твій брат уже повідомив їм, – відповів дівчинці Дмитро Павлович, – у тебе дуже хороший брат.

– Так, – усміхнулася у відповідь Алекса, – він найкращий у світі брат.

– Ну ось ми і приїхали, – ласкаво промовила Надя, ніжно поправляючи дівчинці пасмо скуйовдженого волосся.

– Ну-с, ласкаво просимо до моїх «апартаментів»! – пожартував Дмитро Павлович і допоміг медикам викотити лікарняний візок із машини.

– А я тепер нічого не боюся, – тихо промовила дівчинка.

– Це чому ж? – здивувалася медсестра.

– Ви всі такі добрі!

Четверо дорослих усміхнулися і дружно взялися до роботи.

З М І С Т

Розділ 1. Я нічого не боюся!	3
Розділ 2. Несподіване знайомство.....	9
Розділ 3. Смирення – це не бездіяльність!.....	14
Розділ 4. Неспокійна ніч	18
Розділ 5. Сюрприз	25
Розділ 6. Море	30
Розділ 7. Подаруй радість!.....	36
Розділ 8. Яка краса!.....	43
Розділ 9. Вона зникла!	48
Розділ 10. Преображення Торі	52
Розділ 11. І знову лікарня	55
Розділ 12. Подруги?	63
Розділ 13. У похід!.....	67
Розділ 14. Вірний друг	79
Розділ 15. Прощавай, школо?	88
Розділ 16. А & Бі	94
Розділ 17. Радісна зустріч.....	100
Розділ 18. І знову проблеми.....	105
Розділ 19. Йти вперед і не здаватися!	111
Розділ 20. Несподіване послання	118
Розділ 21. Обшук!	124
Розділ 22. Вулиця	129

Розділ 23. Усі на пошуки Бі!	136
Розділ 24. Подія з наслідком	142
Розділ 25. Розкриваючи секрети батьків	147
Розділ 26. І ще одна приголомшлива новина	152
Замість епілогу	155
Підготовка собак-повадирів	157

«Ура! Ура! Ура!» – весело вигукувала Алекс. Проте вона ще не знала, що лише за декілька хвилин її життя зміниться назавжди. Алекс потрапить в аварію і втратить зір. Далі все, як уві сні: темрява, лікарня, утіха і розрада рідних. «Ну чому, чому все так сталося?!» – постійно звучатиме в думках дівчинки. У лікарні вона лежатиме в одній палаті з Ізабеллою, грубіянкою з інтернату. Чи зможе Алекс упоратися зі своїми почуттями, по-товаришувати з Беллою і пристосуватися до нових умов життя?

